

בש"פ 976/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 976/15

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה במ"ת
598880-12-14 מיום 29.1.2015 שניתנה על-ידי
השופט י' ליפשיץ

תאריך הישבה: כ"ט בשבט תשע"ה (18.2.2015)

בשם העורר: עו"ד סיגל עפרוני

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

*

1. נגד העורר הוגש כתב אישום בעבירות של ניסיון לרצח, הצתה ותקיפה בנסיבות מחמירות. בית המשפט המחוזי מצא כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, כי המסוכנות הנשקפת ממנו היא רבה, וכי קיים חשש שמא ינסה לשבש הליכי משפט ולהשפיע על עדותה של המתלוננת. לפיכך, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו, וקבע כי בנסיבות העניין אין מקום לבחינת חלופת מעצר קונקרטי, לרבות באמצעות תסקיר. מכאן הערר.

עמוד 1

2. על-פי כתב האישום, עד זה לא מכבר היו העורר והמתלוננת בני זוג. השניים שכרו דירה בעיר עכו, והתגוררו בה יחדיו עם בנה של המתלוננת, כבן 8 שנים, ובנם המשותף, כבן שנה. דא עקא, מאז לידתו של האחרון, חלה הדרדרות ביחסיהם של העורר והמתלוננת, והלה החל לחשוד כי זו בוגדת בו. בעקבות זאת, התקין העורר מצלמות מעקב בדירה, ואף נהג לבדוק את מכשיר הטלפון הסלולארי של המתלוננת. על רקע מתחים אלו, פרצו כמה וכמה מריבות בין בני הזוג, אשר גלשו לא אחת לפסים אלימים; הן במישור המילולי, הן במישור הפיסי. כך היה, עד שביום 11.12.2014 דרש העורר לבדוק את מכשיר הטלפון הסלולארי של המתלוננת, בשתי הזדמנויות שונות, אך זו סרבה. בתגובה, איים עליה העורר כי היא עוד תצטער על מעשיה, ועזב את הדירה ב'עצבים'. באותו לילה, התקשר העורר אל המתלוננת מספר רב של פעמים, והטיח בה האשמות חוזרות ונשנות בדבר 'בגידתה'. זו, מצדה, הודיעה לו כי ברצונה להיפרד ממנו. לקראת השעה 4:00 לפנות בוקר, נכנס העורר לדירה כשהוא נושא עמו מיכל ובו חומר דליק. המתלוננת התעוררה עקב רעשים שבקעו מאזור הסלון, יצאה מחדרה, ופגשה בעורר, אשר ציווה עליה לקחת את הילדים לבית אמה. משהמרתה המתלוננת את פיו, שפך העורר את החומר הדליק על הספות, ולאחר חילופי דברים נוספים הצית אש במקום. המתלוננת הצליחה לחלץ את הילדים מן הדירה הבוערת, לא לפני שספגו פגיעות גוף שונות אשר הצריכו את אשפוזם, הרדמתם והנשמתם. זאת ועוד, המתלוננת, כמה מדיירי הבניין והעורר עצמו נזקקו אף הם לטיפול רפואי, ופוננו לבית חולים. דירתם של העורר והמתלוננת נשרפה כליל, ונזקים של ממש נגרמו גם לחלק מדירות השכנים ולרכוש המשותף.

3. בבית המשפט המחוזי, הסכימה ב"כ העורר על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, אך טענה כי נוכח חולשתן היחסית, יש לשקול את שחרורו לחלופת מעצר. בהקשר זה, הפנתה ב"כ העורר לסתירות כאלה ואחרות בגרסאותיה של המתלוננת, הצביעה על כשלים שונים העולים מחוות דעתו של חוקר השריפות, והסבירה כיצד מתיישבת דווקא גרסתו של העורר עם מכלול הראיות בתיק.

4. בית המשפט המחוזי עמד באריכות על גרסאותיה השונות של המתלוננת, ומצא כי על פני הדברים, שיחתה בטלפון בזמן אמת למוקד 100, הודעותיה האחרונות במשטרה, והעמדה בה דבקה במהלך העימות שנערך בינה לבין העורר, הן אלו המשקפות באופן האוטנטי ביותר את השתלשלות העניינים בפרשה, ותומכות כולן בנטען בכתב האישום. אמנם, בתווך, הפגינה המתלוננת לא פעם גישה מהוססת למדי, מסרה כי יתכן שהעורר נרדם כשסיגריה דלוקה בידו, ואף ציינה כי מערכת היחסים בין השניים "בסדר גמור"; אך לכאורה ניכר, כפי שהבהירה בהמשך, כי פערים אלו נבעו בעיקר מן ההלם שחוותה ומן הפחד שאחז בה בסמוך לאחר האירוע, כמו גם מניסיונותיו של העורר להשפיע על עדותה. כמו כן, דומה כי מכלול הראיות בתיק עולה בקנה אחד דווקא עם הנטען בכתב האישום. כך, למשל, ניתן ללמוד על התנהגותו האובססיבית של העורר כלפי המתלוננת מפירוט השיחות הנכנסות למכשיר הטלפון הסלולארי שלה. העובדה כי מכוניתו של העורר חנתה כשאורותיה דלוקים, כשהיא חוסמת את יתר כלי הרכב של דיירי הבניין, מחזקת אף היא את התזה כי הלה הגיע נסער לביתו, נחוש לבצע את אשר יוחס לו. זאת בפרט, בהתחשב במסקנותיו של חוקר השריפות מן הזירה, ובשים לב לראיות המעידות על הימצאותו של העורר בתחנת דלק שעות בודדות עובר לאירוע. אם לא די בכל האמור עד כה, הרי שגרסתו של העורר, כי היה שיכור כלוט ואינו זוכר דבר, עומדת בניגוד לעדויותיהם של שכניו, המתווספות גם לשתיקתו במרבית חקירותיו, ולהתחמקותו מפני מתן תשובות ענייניות במהלך עימותו עם המתלוננת.

5. בנסיבות העניין, קבע בית המשפט המחוזי, כי הגם ש"ככל שהדברים נוגעים לעבירת ניסיון הרצח, עוצמת הראיות אינה גבוהה", הרי ש"קיים סיכוי סביר - ואף למעלה מכך - להרשיע את [העורר] בעבירות ההצתה והתקיפה המיוחסות לו". בית המשפט המחוזי הוסיף והדגיש, כי התנהגותו האובססיבית של העורר, כמו גם חומרתו הרבה של

האירוע, שאך בנס הסתיים ללא פגיעות בנפש, מעידות "כי מידת המסוכנות הנשקפת ממנו כלפי המתלוננת הינה גבוהה ביותר". לא זו אף זו, קיים חשש שמא ינסה העורר לשבש הליכי משפט ולהשפיע על עדותה של המתלוננת, כפי שעשה לא רק בזמן אמת, אלא לכאורה גם לאחר הגשת כתב האישום, כשהתקשר אליה כמה פעמים מבית המעצר והפציר בה לשנות את גרסתה. על רקע זה, סבר בית המשפט המחוזי, כי "עילות המעצר... הינן בעוצמה כה גבוהה שאין מקום לטעמי אף לשקול שחרור לחלופה". העורר נעצר אפוא עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

6. במסגרת הערר, חוזרת ב"כ העורר על טיעונים שהעלתה בבית המשפט המחוזי, ומבקשת להצביע על נקודות התורפה, לשיטתה, באסופת הראיות המסבכות לכאורה את מרשה. מכל מקום, לעמדתה, לא ניתן להתעלם מן החובה לבחון חלופת מעצר קונקרטית, כפי שנעשה לא אחת בפרשות חמורות בהרבה מזו שלפנינו. נוסף על כך, מדובר בעורר החש לראשונה על בשרו את הטראומה והקשיים הכרוכים בחוויית המעצר, והחלופה שעל הפרק רחוקה עד מאוד ממקום מושבה של המתלוננת, כך שיש בה, על פני הדברים, כדי לאיין את מסוכנותו.

7. במהלך הדיון שהתקיים לפני, שקלתי שמא בהתחשב בהעדרו של עבר פלילי מכביד לחובתו של העורר, בשים לב למסוכנותו ה'ספציפית', שאינה כלפי כולי עלמא, ולנוכח המרחק הרב בין מיקום החלופה המוצעת (בית שמש) לבין מקום מושבה של המתלוננת (עכו), ניתן להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינו, ולו על מנת להסיר ספק. לפיכך, הערתי את אשר הערתי, וגם המלצתי. עם זאת, משלא נתקבלה המלצתי, ולאחר ששבתי ועיינתי בחומר, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות, מנימוקיו של בית המשפט המחוזי, שדרך הילוכו מקובלת גם עלי.

8. בנסיבות העניין, העיד העורר על עצמו, לכאורה, כי התנהגותו כלפי המתלוננת עלולה להוביל לתוצאות הרוות אסון, כמו גם למעשים קיצוניים ופתאומיים, שקורבנותיהם תמימים, מעשים שאחריתם מי ישורנה. האובססיה נמצאת בעוכריו של העורר. תוצאות המעשה מדברות בעד עצמן ולחובת העורר במה שנוגע למסוכנותו. על רקע זה, סבורני כי גם חלופה מגבילה במיוחד, על כל המשתמע מכך, אינה יכולה להספיק בשלב זה. כמו כן, בעת הזו, החשש מפני שיבוש הליכי משפט הוא בולט וניכר. אין מדובר בחשש ערטילאי גרידא. שילובם של כל אלה, אכן אינו מאפשר חלופת מעצר לעת הזאת. לאחר שיחלוף פרק זמן ניכר במעצר, אם וכאשר יחול שינוי בנסיבות שיוכל להצדיק זאת, בשלב במשפט שבו החשש מפני שיבוש הליכים כבר לא יהיה ממש, ניתן יהיה לפנות בבקשה לעיון חוזר ולבקש במסגרתה תסקיר שיבדוק את המסוכנות העדכנית, ובהתאם לכך לשקול היתכנותה של חלופה למעצר. העת הנוכחית אינה בשלה לכך.

9. הערר נדחה.

ניתנה היום, ד' באדר התשע"ה (23.2.2015).

ש ו פ ט